

Преюдициални въпроси

- 1) Член 55 от Директивата за ДДС⁽¹⁾ в сила до 1 януари 2010 г. може ли да се тълкува в смисъл, че посоченият член се прилага единствено за данъчнозадължени лица, получатели на услуги, които не са регистрирани или не са длъжни да се регистрират по ДДС в държавата членка, в която услугите фактически се извършват?
- 2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, член 52 от Директивата за ДДС прилага ли се изключително за определяне на мястото на доставка на услугите?
- 3) При отрицателен отговор на първия въпрос, член 55 от Директивата за ДДС, в сила до 1 януари 2010 г., трябва ли да се тълкува в смисъл, че когато данъчнозадълженото лице, получател на услуги по договор за подизпълнение притежава или е бил длъжен да се снабди с идентификационен номер по ДДС в повече от една държава членка, определянето на идентификационния номер по ДДС, чрез който получава доставката на услуги, зависи единствено от избора на посочения получател (включително когато данъчнозадълженото лице, получател на услугата, се счита за установено в държавата членка по фактическото извършване на услугите, но притежава и идентификационен номер по ДДС в друга държава членка)?
- 4) В случай че отговорът на третия въпрос е в смисъл, че възможността за избор на получателя на услугите е неограничена, член 55 от Директивата за ДДС трябва ли да се тълкува в смисъл, че:
  - до 31 декември 2009 г. може да се приеме, че доставката на услуги е била извършена с идентификационния номер по ДДС, посочен от получателя на тази услуга, ако получателят също има качеството данъчнозадължено лице, което е регистрирано (установено) в друга държава членка и стоките са изпратени или превозени извън държавата членка по фактическото извършване на услугите,
  - фактът, че получателят на услугата е данъчнозадължено лице, установено в друга държава членка, което продава завършените стоки, като ги изпраща или превозва извън държавата членка по извършване на услугите на посредник, който на свой ред ги продава в трета държава членка, а получателят на услугите по договор за подизпълнение не превозва същите стоки обратно към своето предприятие оказва влияние върху определянето на мястото на предоставяне на услугите?
- 5) В случай че възможността за избор на получателя не е неограничена, оказват ли влияние върху прилагането на член 55 от Директивата за ДДС в сила до 1 януари 2010 г.:
  - обстоятелствата, при които получателят на услуги, изразяващи се в обработка на дадена стока, се снабдява със съответните суровини и ги предоставя на разположение на лицето, което извършва обработката;
  - държавата членка и идентификационният номер по ДДС, с който данъчнозадълженото лице — получател на услугите, осъществява продажбата на завършените стоки, получени в резултат от тази обработка;
  - обстоятелството, че — какъвто е случаят в главното производство — завършените стоки, получени в резултат от тази обработка, са по договор за няколко продажби в рамките на поредица от операции още по времето, когато стоките са се намирали в държавата, в която е осъществена обработката и превозът от тази държава до крайния купувач се извършва директно?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

**Преюдициално запитване от Fővárosi Törvényszék (Унгария), постъпило на 3 март 2014 г. —
Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft. и др./Magyar Állam**

(Дело C-98/14)

(2014/C 142/33)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Törvényszék

Страни в главното производство

Ищци: Berlington Hungary Tanácsadó és Szolgáltató Kft., Lixus Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Projekt Szerencsejáték Szervező Kft., Lixus Invest Szerencsejáték Szervező Kft., Megapolis Terminal Szolgáltató Kft.

Отвeтник: Magyar Állam (Унгарската държава)

Преюдициални въпроси

Във връзка с измененията от 2011 г. на [Закон XXXIV от 1991 г. за организирането на хазартни игри, наричан по-нататък „Законът за хазартните игри“], с които се увеличава размерът на данъка върху хазартните игри:

- 1) Съвместима ли е с член 56 ДФЕС недискриминационна правна уредба на държава членка, която с един-единствен акт и без период на адаптация увеличава четири пъти предходния размер на прекия данък, наречен данък върху хазартните игри, с който се облага дейността с монетни игрални автомати в игрални зали, и освен това въвежда данък върху хазартните игри в процентен размер, така че се ограничава дейността на операторите на хазартни игри, използващи игрални зали?
- 2) Може ли член 34 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че в приложното му поле попада недискриминационна правна уредба на държава членка, която с един-единствен акт и без период на адаптация увеличава четири пъти предходния размер на прекия данък, наречен данък върху хазартните игри, с който се облага дейността с монетни игрални автомати в игрални зали, и освен това въвежда данък върху хазартните игри в процентен размер, така че се ограничава вносът в Унгария на монетни игрални автомати от територията на Европейския съюз?
- 3) При утвърдителен отговор на първия и/или втория въпрос, може ли държава членка да се позовава изключително на решаването на бюджетни въпроси [с оглед на] прилагането на член 36, член 52, параграф 1 и член 61 ДФЕС или на [наличието на] императивни съображения?
- 4) При утвърдителен отговор на първия и/или втория въпрос, трябва ли с оглед на член 6, параграф 3 ДЕС да се вземат предвид основните принципи на правото във връзка с въведените от държава членка ограничения и с предвиждането на период на адаптация към данъчноправната уредба?
- 5) При утвърдителен отговор на първия и/или втория въпрос, трябва ли решението по дело Brasserie du Pêcheur [Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93] да се тълкува в смисъл, че нарушението на член 34 ДФЕС и/или член 56 ДФЕС може да обоснове отговорността на държавата членка за обезщетение за вреди, тъй като предвид непосредственото действие на посочените разпоредби те предоставят права в полза на частноправните субекти в държавите членки?
- 6) Може ли Директива 98/34/ЕО⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че представлява „фактически технически регламент“ данъчноправната уредба на държава членка, която с един-единствен акт увеличава четири пъти размера на прекия данък върху хазартните игри, с който се облага дейността с монетни игрални автомати в игрални зали, и освен това въвежда данък в процентен размер?
- 7) При утвърдителен отговор на шестия въпрос, могат ли частноправните субекти в държава членка да се позовават срещу нея на нарушение от страна на последната на член 8, параграф 1 и/или член 9, параграф 1 от Директива 98/34/ЕО, а именно на пропуск от държавата членка, обосноваващ отговорност за обезщетение за вреди, [в смисъл, че] посочената директива има за предмет предоставянето на индивидуални права? Кои аспекти трябва да претегли националният съд, за да прецени дали ответникът е допуснал достатъчно съществено нарушение и какъв вид искане за обезщетение може да обоснове подобно нарушение?

Във връзка с изменението от 2012 г. на Закона за хазартните игри, с което се забранява дейността с монетни игрални автомати в игрални зали (и тя остава разрешена единствено в казина):

- 1) Съвместима ли е с член 56 ДФЕС недискриминационна правна уредба на държава членка, която забранява с незабавно действие дейността с монетни игрални автомати в игрални зали, без да предвижда за засегнатите оператори на хазартни игри преходен период или период на адаптация, нито подходящо обезщетение и същевременно установява в полза на казината монопол върху дейността с монетни игрални автомати?
- 2) Може ли член 34 ДФЕС да се тълкува в смисъл, че и неговата разпоредба трябва да бъде определяща и приложима, при положение че държава членка приеме недискриминационна правна уредба, която, макар да не забранява пряко вноса на монетни игрални автомати от територията на Европейския съюз, ограничава или забранява действителното използване на или действителната дейност с посочените игрални автомати посредством организирането на хазартните игри, без да предвижда за засегнатите оператори на хазартни игри, извършващи тази дейност, преходен период или период на адаптация, нито обезщетение?
- 3) При утвърдителен отговор на първия и втория въпрос, кои критерии трябва да вземе предвид националният съд, за да прецени дали ограничението е било необходимо, подходящо и пропорционално [с оглед на] прилагането на член 36, член 52, параграф 1 и член 61 ДФЕС или на [наличието на] императивни съображения?

- 4) При утвърдителен отговор на първия и/или втория въпрос, трябва ли с оглед на член 6, параграф 3 ДЕС да се вземат предвид основните принципи на правото във връзка с въведените от държава членка ограничения и с предвиждането период на адаптация? Трябва ли да се вземат предвид основните права, като правото на собственост и забраната за лишаване от собственост без обезщетение, във връзка с ограничението, което се осъществява в конкретния случай и при утвърдителен отговор, по какъв начин?
- 5) При утвърдителен отговор на първия и/или втория въпрос, трябва ли решението по дело *Brasserie du Rêcheur* [Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела C-46/93 и C-48/93] да се тълкува в смисъл, че нарушението на член 34 ДФЕС и/или член 56 ДФЕС може да обоснове отговорността на държавата членка за обезщетение за вреди, тъй като предвид непосредственото действие на посочените разпоредби те предоставят права в полза на частноправните субекти в държавите членки?
- 6) Може ли Директива 98/34/ЕО да се тълкува в смисъл, че представлява „фактически технически регламент“ правната уредба на държава членка, която посредством ограничаването на дейността с монетни игрални автомати само в полза на казината, забранява тази дейност в игралните зали?
- 7) При утвърдителен отговор на шестия въпрос, могат ли частноправните субекти в държава членка да се позовават срещу нея на нарушение от страна на последната на член 8, параграф 1 и/или член 9, параграф 1 от Директива 98/34/ЕО, а именно на пропуск от държавата членка, обосноваващ отговорност за обезщетение за вреди? Кои аспекти трябва да претегли националният съд, за да прецени дали ответникът е допуснал достатъчно съществено нарушение и какъв вид искане за обезщетение може да обоснове подобно нарушение?
- 8) Приложим ли е принципът на общностното право, че държавите членки са длъжни да заплатят обезщетение на частноправните субекти за вредите в резултат на нарушения на общностното право, за които носят отговорност държавите членки и в случай че държавата членка има суверенитет в областта, за която се отнася приетата правна уредба? Служат ли като насоки и в този случай основните права и основните принципи на правото, които произтичат от общите за държавите членки конституционни традиции?

⁽¹⁾ Директива 98/34/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 22 юни 1998 година установяваща процедура за предоставянето на информация в сферата на техническите стандарти и регламенти и правила относно услугите на информационното общество (ОВ L 204, стр. 37, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 23, стр. 207).

Преюдициално запитване от Vilniaus apygardos administracinis teismas (Литва), постъпило на 4 март 2014 г. — Bronius Jakutis и Kretingalės kooperatinė ŽŪB/Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos и Lietuvos valstybė

(Дело C-103/14)

(2014/C 142/34)

Език на производството: литовски

Запитваща юрисдикция

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Страни в главното производство

Жалбоподатели: Bronius Jakutis, Kretingalės kooperatinė ŽŪB

Ответници: Nacionalinė mokėjimo agentūra prie Žemės ūkio ministerijos, Lietuvos valstybė

Заинтересовани лица: Lietuvos Respublikos Vyriausybė, Lietuvos Respublikos žemės ūkio ministerija

Преюдициални въпроси

- 1) По отношение на преценката на равнището на директните плащания в старите и новите държави — членки на ЕС, съгласно член 10, параграф 1 от Регламент № 73/2009 ⁽¹⁾ във връзка с членове 7 и 121:
  - а) Трябва ли член 7, параграф 1 от Регламент № 73/2009 във връзка с член 10, параграф 1 и член 121 да се тълкува в смисъл, че през 2012 г. равнището на надвишаващите 5 000 EUR директни плащания в старите държави — членки на ЕС, е 90 %?
  - б) При утвърдителен отговор на първия въпрос, това означава ли, че през 2012 г. равнището на директните плащания в новите и старите държави — членки на ЕС, не е било изравнено съгласно текста и целите на член 10, параграф 1 и член 121 от Регламент № 73/2009?